

IV.

Forslag til Lov

om

det offentlige Fattigvæsen.

(Fremst i Folkethinget den 7de Oktober 1890 af Indenrigsminister Jørgensen.)

Kapitel I.

Om Forsørgelsespligten.

§ 1.

Det Offentlige er pligtigt til at komme Enhver til Hjælp, forsaavidt og saalænge han ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilsælbe, dog imod Erstatning af den eller dem, hvem det ifølge nedenstaaende Regler paahviler at forsørge eller understøtte den Paagjældende.

Den, der modtager saadan Hjælp, er underkastet de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde.

§ 2.

Saalænge Ægtefæltet ikke er endelig ophævet, er Manden pligtig til at forsørge sin Hustru, selv om de ikke leve sammen og uden Hensyn til, om der bestaar Formueskæftelse imellem dem.

§ 3.

Forældre og hver især af dem ere forpligtede til at forsørge deres ægte Børn, indtil disse have fyldt det 18de Aar, for Døttrenes Vedkommende dog kun, forsaavidt de ikke forinden ere indtraadte i Ægtefæltet. Samme Forpligtelse, som Forældre saaledes have til at forsørge deres ægte Børn, har Moderen mod sine uægte Børn; Faderen er pligtig til i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler at yde Underholdningsbidrag til sine uægte Børn.

§ 4.

Den Pligt til at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag, som den ene Ægtefælle har overfor sine ægte eller uægte Børn af andre Forbindelser eller overfor sine Stedbørn (§ 5), paahviler, saalænge Ægtefæltet bestaar, begge Ægtefæller som en af dette flydende Forpligtelse.